

סגן חגי פוֹוֶן
2129753

בּוֹ אַיְלָנָה וּשְׁרָגָא
נולד ב- כ"ה בכסלו תש"י"ב 23.12.1951
התגיים לצה"ל ב- פברואר 1971
שרת בגדוד "גדעון" (13)
נפל ב- יי' תשרי תש"ל"ד 6.10.1973
במארב של חיילים סורים בחרמון.

פונק, חגי

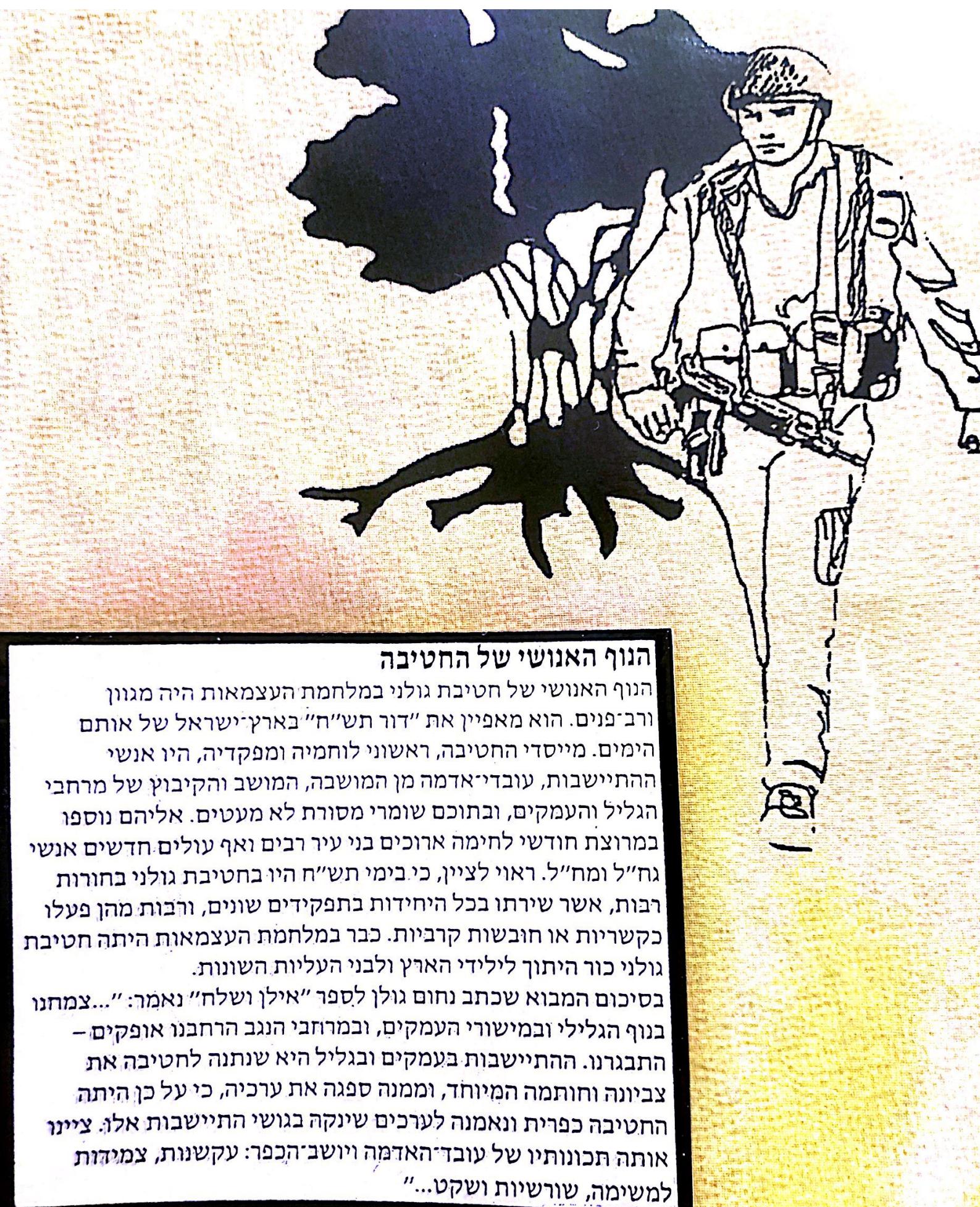

חגי, בן אילנה ושרה, נולד ביום כ"ה בכסלו תשי"ב (23.12.1951) בכפר המכבי. הוא למד בבית-הספר היסודי והתיכון המשותף של גוש זבולון בכפר המכבי. חגי היה תלמיד טוב וממושמע, דיקן ומוסדר. תמיד שאף להצלחה ואהاب ללמידה ולגלות דברים חדשים. הוא התמסר בעיקר ללימוד חברה ולנושאים שבתחום ההגות המדינית וההתרחשות ההיסטורית. תלמיד היה אהוב על חבריו ועל מוריו. מורייו אף ציינו כי התרשםו מדעתו ו מהישגיו לגבי ההשకפות השונות בעניין השחלבותו של האדם-הפרט במסגרת המדינה-החברה. מורותו כתבה עליו: "בשיחות בכיתה חיפש תמיד את הדרך להציג את חוכת הפרט במסגרת המדינית, כאילו רצה למצוא את הרמונייה". הוא היה חובב ספרות והצטיין בשחקן-בדורעף. כמו כן היה בעל נטיות אמנותיות, ידע להעדריך בדברים יפים ושאף ליצור במו ידיו, לפיקח עסוק בציור ובפיסול. מטבעו היה חברותי, מוכן לעוזר לולה, שובב ועליו. שופע היה שמחת חיים והומור, הרבהה להופיע במסיבות, לשיר ולדקלם, אף אהב לטיל ברכבי הארץ. חברתו כתבה עליו: "ייחדו היה בכך שלא עם כל אחד התידד ולא כל אחד חיבנו. אך מי שהagi שם עליו עין טוביה' ובחר בו כhaber – נהנה מhaber נאמן, שהיה מוכן לעוזר מכל הלב, שנעים לשוחח עמו, לצחוק, לרקוד, לשיר ולהינוח בחברתו מן החיים". הוא היה יפה ותמים ובעל בלורית בלונדית. עיניו היו נוצצות, עליונות ושובבות. הוא היה בן מסור ונאמן למיטפתו ורחש יחס של חיבה וכבוד מיוחד לסבו, היה מلطף את ראשו ובהיפרדו ממנו לשלים היו עיניו מביעות הרבה חיבה.

חגי גויס לצה"ל במחצית פברואר 1971 והתנדב לחיל הצענים. לאחר הטירונות עבר קורס צניחה והוצב לשורת ביחידה שדה. לאחר שהצליח בתפקידו נשלח לקורס קצינים ובסיוםו הוטל עליו תפקיד הדריכה. אחרי כן התנדב לשורת בחטיבת "גולני" בתפקיד מפקד-מחלקה והוענקה לו דרגת סגן-משנה. הוא היה קצין טוב, אחראי, מסור ושקט. בזכות חכונות אלה ובזכות יושרו הרב היה אהוב על פקדיו ועל מפקדיו. חניכיו בקורסים הערכו אותו מאוד ושבעו רצון מיחסו אליהם. הוא דרש מהם שליטה בחומר ורמת-ידע גבוהה ללא-אפשרות, אך לא הטרידם בדברים קטנים. כמפקד הצעין בשתי חכונות: תקיפות וחוסר-פשרה לגבי ביצוע משימות, ולעומת זאת דאגה רבה לפרט, לחיל. ביום הכיפורים, י' בתשרי תשל"ד (3.10.1973) היה חגי אחד ממפקדי הכוח שהיה בmozet החרמון. כאשר התקפו חיל הקומנדו הסורים את המוצב בפרוץ המלחמה, זינקו חגי ואחדים מחבריו אל העמדות והשיבו אש. ב啻וליFI האש האלה נפצע חגי, אך למרות זאת פיקד על כוח שנייה לפרוץ החוצה מהמושב. הוא נתקל במארב של חיילים سورים ונ נהרג. הוא הובא למנוחת-עולםם בבית-העלמין בכפר המכבי. השair אחורי הורים ואחות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סגן.

במחטיב-חנונים למשפחה השכלה כhaber נשיא המדינה, פרופסור אפרים קציר: "חגי ז"ל נמנה עם הגיבורים ששילמו בחויהם על הגנתנו ושמו ייחרת בדברי-הימים של עמו, הרצופים מאבק על קיומו".

קיובצו הוציא לאור חוברת לזכרו ונכח מדברי חברים ומכרים על דמותו וכן קטיעים מתוך מכתביו; בעיתון "يديיעות אחרונות" פורסמה כתבה שסופר בה על נסיבות נפילתו.

הנוף האנושי של החטיבה

הנוף האנושי של חטיבת גולני במלחמת העצמאות היה מגוון וריבוניים. הוא מאפיין את "דור תש"ח" בארץ-ישראל של אותן הימים. מייסדי החטיבה, ראשוני לוחמיה ומפקדיה, היו אנשי ההתיישבות, עובדי אדמה מן המושבה, המושב והקיבוץ של מרחביה הגליל והעמקים, ובתוכם שומרי מסורת לא מעטים. אליהם נוספו במroxצת חדשני לחימה ארוכים בני עיר רבים ואף עולים חדשים אנשי גח"ל ומח"ל. ראוי לציין, כי בימי תש"ח היו בחטיבה גולני בחוראות רבות, אשר שירתו בכל היחידות בתפקידים שונים, ורבות מהן פעלו כקשריות או חובשות קרבויות. כבר במלחמת העצמאות הייתה חטיבת גולני כור היתוך לילידי הארץ ולבני העליות השונות.

בסיכום המבוא שכותב נחום גולן בספר "אילן ושלח" נאמר: "...צמחנו בנוף הגלילי ובמושורי העמקים, ובמרזבי הנגב הרחובנו אופקים - התבגרנו. ההתיישבות בעמקים ובגליל היא שנותנה לחטיבה את צביונה וחותמה המיחוד, וממנה ספגה את ערביתה, כי על כן הייתה החטיבה כפרית ונאמנה לערכיים שניקה בגושי התownsות בלבד. צינו אותה תכונותיו של עובדי האדמה ויושב-הכפר: עקשנות, צמיחה, למשימה, שורשיות ושקט..."

באיימון ובסגירה

ארוכה, עקבות מדם וקsha, היא "דרך הקורבות של החטיבה"; עשרות אתרי-קרב, מאות פעולות ומבצעים ואלף ומאה חללים; הם עדות נאמנה ומכאייה למסורת הקרב, להיסטוריה הצבאית, לפיעילות המבצעית... ויחד עם זאת, רבים וטובים מבין רכבותיו יוצאי החטיבה, הזוכרים בnostalgia ובאהבה את תקופת שירותם הסדיר, כלוחמים ומפקדים, לא התנסו בקרב, לא ידעו מלחמה! כל תקופת שירותם הייתה ב"איימון ובשיגרה". לאלו שבسببו שותוי קבוע היו "עלולים לקו" "ירודים לאיימון", יוצאים ל"רגילה" ל"נופש" ול"תשסוקה"; לאלו שלא נטלו חלק בקרב, וגם לא עברו את הגבול באיזו חדרה או פשיטה, לא פגעו באויב, וגם לא חילצו חבר פצוע תחת אש, ונס לא קיבלו צל"ש וכל שירותם הצבאי היה מבט"ש לבט"ש, לכל אלו, הפרק הזה מוקדש...

רק תשאל, ותראה איך הם זוכרים, ואין זה משנה אם שרתו בחטיבה בשנות החמישים או בשנות השמונים; בימי תש"ח, "קדש", ששת הימים או יום הכיפורים; במלחמת העצמאות ובמרדפים, במבצע ליטאנו או של"ג במלחמת לבנון או ב"שתחים"; אם תשאל ותבקש הם יספרו בהתלהבות ובשםן געגעים על אותם הימים; על סיור-בוקה, וה"סיור האלים", על התצפית וה动员, על נוטר-היללה ושגרת המוצב... ויעלו על נס את החברות והאהוה, ותחושת ההשתיקות והגאויה, בפלוגה, בגדור, ובחטיבה!

הם זוכרים היבט, כל דורות הלוחמים, את המ"פ המ"מ הסמל והרס"ר, את "המאלה" והשמירות, ההמתנה וה"শמוועות", את הכוונות ואת ה"הקפצות" את המסדרים וה"יציאות"... כולם לקחו עםם עם כל הזכרונות את ה"קייטבק" הפך לוהט"ל, שקייניה מדימ ודרגות, אפוד-מגן, שישבש, קסדה ואינ-ספור חוותות... על כן ראוי לספר על אותם אלף לוחמים, שלא חתכו זעה וככל מאמין, וחזרו רטוبيים, מריצת-לולה, מסע מעטוח, מעשווות איומנים; איימון "יבש" ו"רטוב", איימון הפרט, ואיימון החטיבה; איומנים בהגנה, בהתקפה, בהבקעה ובכל צורות הלחימה; ביעד-imbocer, בשטה בניו, במדבר ובהר... איימון בנגב, בגליל או ברמה, איימון בשתי"פ עם שרין, תותחים או עם הנדסה... מעבר שדות-יםקשים ולחימה בתעלות, לחימה בצוות-יקטן, בחוליה ועם כל הפלוגה... עם חגור-קל, מימה ורימוניים, או עם חגור מלא, "חגור פילים", וקפל"ד. עם שכפ"ץ ו"פואצים" ומחסניות מלאות "נותבים"... עם נשק אישין, "עוזי", "סטון" צ'בי, "אפ-אן" ו"גלאי", עם מגל"ד, ומק"ב, "בזוקה" ומא"ג, עם מרגמה... ועם כל שאר אמצעי הלחימה... כי להיות ב"גולני" פרושו להתאמן עם כל הנשמה, ולשאת בוגאות את ה"כומתה החומרה"...

להיות ב"גולני" פרושו להיות נהג או טבח או פקידה, בסירות ב"עורב" בפלוגת-הקשר, פלוגת ההנדסה, או ב"מפקדה"; להיות ב"גלאי" פרושו להיות חובש, אפסנאי, ש.ג. או קשר, להפעיל אל מל"ח מתחכם ולעשות "עבדות רס"ר"... להיות בגולני פרושו לרוץ כמו מטורף, עם חגור-מלא וכובע פלדה, ב"יום ספורט", או במסע, ל"הכרת החגור" ו/או ל"קבלת הכומתה"... להיות בגולני פרושו גם לעמוד דום "כמו חיל", כמו קצין כמו לוחם בכל המסדרים, ב"מסדר בוקר" וב"מסדר השכמה", במסדר-המפקד, ובמסדר מכ"ם או קצינים, ומסדר-ים של קבלת הכומתה, טקס סיום קורס מכ"ם או קצינים, טקס ההשבעה, וטקס תקופת האイומנים, וטקס זכרון שניתי לכל החללים... להיות ב"גולני" ואכן חוויה, חוויה אמיתית של "איימון וшибורה"...

מוצב החרמו

חטיבת גולני ערבת מלחמת יום הכיפורים (אוקטובר 1973)
בחודשי החורף ובחודשי הקיץ של שנת 1973 המשיכו חיל החטיבה גולני בשגרת אימונים ובפעילות מבצעית. באפריל 1973 קיבל המודיעין הישראלי הטרעה רבות על היערכות הצבא המצרי למלחמה, שנעידה לפרוץ באמצע מאי 1973. גם הפעם הערכו ראש אמ"ן וועורייו כי "סבירות למלחמה נموכח". לעומת זאת העירק ראש המוסד, כי קיים חשש סביר למלחמה. שר הביטחון והרמטכ"ל לא קיבלו את הערכת אמ"ן, והורו להתכוון למלחמה במסגרת "כוננות כחול-לבן". חיל הים הסדיר של צה"ל ובכללים לחומיי גולני נכנסו לכוננות והחלו בפעולות שונות לחיזוק כושר הלחימה וההגנה. בחודש אוגוסט 1973 בוטלה "כוננות כחול-לבן", הוחלט לקצור את משך השירות לצה"ל ובוצעו חילופים במטכ"ל ובפיקוד הבכיר. חטיבת גולני החלה בהכנות נמרצות לקרআת נס גדול בפרק הירקון בת"א, בו אמורים היו להשתתף כל יוצאי חטיבת גולני ב-25 שנות קיומה (1948-1973) כחטיבת סדרה ולוחמת. הכנס נקבע לחול המועד סוכות תשל"ד (10.10.73), והסמה"ט סא"ל רובקה אליעז ניצח בחודשים אוגוסט-ספטמבר 1973 על ההכנות לכנס.

יחסיה הכוחות ברמת הגולן (6 באוקטובר 1973)

יחסיה הכוחות בתחום סדרה הכוחות ביבשה בני פחוות פיקוד צפון וצבא סורי בגזרת רמת הגולן ב-6 באוקטובר 1973 היו כדלקמן: לפיקוד צפון – אוגדה משוריינית אחת הכוללת שתי חטיבות טנקים, חטיבת ח"ר אחת (חטיבת גולני) וגזרם סיור פיקודי. סדרה ה-177 טנקים ו-44 קני ארטילריה (11 סוללות של תותחים מתנייעים). סדרה ה-460 הצבא הסורי מנתה שתי דיביזיות משורייניות (מס' 3 ומס' 1 להן 5 טנקים, לא כולל את "כוח רפעת אסד") ושלוש דיביזיות ח"ר (מס' 5, 7, 9) עם כ-900 טנקים בחטיבות שריון עצמאיות וגזרם טנקים בחטיבות הח"ר; כלומר: 10 חטיבות טנקים, שלוש חטיבות ממוכנות, 9 חטיבות ח"ר ו-7 גזרם קומנדו; סה"כ מנתה הצבא הסורי, שנערך בין دمشق לבין החזית בבור 1400 מ"מ ועוד 36 טנקים ו-930 קני ארטילריה, לא כולל מרגמות 120 מ"מ ועוד 36 סוללות טילי קרקע-אוויר. לנוכח המגמה ההתקפית של היערכות הסורית הוחלט ב-3 באוקטובר להעלות למרחב הגולן את כל חטיבת השריון הסדירה, חטיבה 7 ומספר סוללות ארטילריה עם צוורי בי"ס לתותחים.

היערכות כוחותינו ברמת-הגולן (6 באוקטובר 1973)

לוחמי גדור "גבעון" לא עמדו לבדם במערכה בגזרה הצפונית של רמת-הגולן בצהרי שבת ה-6 באוקטובר 1973, משברצה בהפתעה מוחלטת מלחמת יום הכיפורים. לצדם ב"קו הראשון" בקו המוצבים היו הטנקיסטים של גדור "סער" של חטיבת השדרון "ברק" מפוזרים וצמודים - מחלקה טנקים ליד כל מוצב. מאחריהם, ב"קו השני" של הגזרה הצפונית, היו מודוכאים שאר לוחמי החטיבה בריכוזים גדודים בעיר מסעדה, ולא הרחק מהם באזור פחתת קוגנייטה (חרמוניית-עפף) חנו בריכוזים גדודים לוחמי חטיבת השדרון 7, בפיקוד אל"ם אביגדור ("יאנוש") ברגל. בדרך כלל (החל משנת 1972) הייתה רמת-הגולן באחריותה של מפקדת מרכז מרכז הגולן (חטמ"ר "גולן"); במצבי ה"קו הסגול" החזיקו כוחות של גדודי ח"ר מילואים, ורק בגל המתיחות הרבה, ריכוזי הכוחות של הצבא הסורי ומצב הכוונות הגבוהה, הוחלפו גדודי ח"ר מילואים אלו בספטמבר 1973 בגזרה הדרומית סדרים: גדור "גבעון" של חטיבת גולני בגזרה הצפונית, וגדור נח"ל מוצנה במצבי הגזרה הדרומית. יחד עם נפרשו להתאמה גדור הטנקים "סער" בגזרה הצפונית, וגדור הטנקים "סופה" בגזרה הדרומית. מפקדת חטיבת "ברק", כמו גם מפקדות החטמ"ר ומפקדת האוגדה היו במחנות נפה.

קבוצת פקודות

מושב כהף החרמון היה הגדול במוצבם צה"ל בחווית הצפון. בගל חסיבותו האסטרטגיית, גובהו ומיקומו היו במתכני התרעה, תצפית ובקורה מתחכמים של חילות המודיעין, האויר והקשר. הוא נבנה בשלושה מפלסים, הראשון שבhem תחת-קרקעי, ועליהם שכבת-פיצוץ (שכפ"ץ) בנזיה מרשותה ברזל ממלאות אבניים (גבוניים).

ביום ההפורים תש"ד, 6 באוקטובר 1973, היו במוצב 60 חיילים. 14 מהם לוחמים, מפקד המוצב ו-13 חיילים מגדוד "גדעון" של חטיבת גולני, ו-46 חיילים מחילות הקשר, האויר והמודיעין. 6 מהם היו בתצפיות מוחוץ למוצב.

لوחמי מוצב החרמון הישראלים היו הראשונים, אשר שלימו את מחד ההפטעה האסטרטגיית והתקנית של מלחמת יום ההפורים. לאחר הפגזה כבדה נחתו בסמוך למוצב ארבעה מסוקים שתי פלוגות חיליק קומנדוז סורים, שוחסמו באיש חזקה את כל דרכי הגישה אל המוצב, בשעה ששתי פלוגות נוספת של צנחנים וח"ר תקפו רג'לית מכיוון מוצבי החרמון הסוריים. כבר בשלב הלחימה הראשון בשעה 15.40 חדרו הסורים לתוך המוצב.

בתוך דקotas ספרות לאחר הדירות הסוריות לתוך המוצב, התפצלו והתפזרו החילילים הישראלים במקומות שונים במוצב הענק וניסו להגן על עצם בתוכה המנזרות, המעברים והפתחים. למעשה התפצלו 54 החילילים, שהיו בתוך המוצב, לשתי קבוצות גדולות: הכוח, שהיה עם המפקד, מנה 17 איש. בכוח השני היו 27 חיילים. 10 חיילים נוספים מצאו מחבואו ומסתור בחוליות, בזוגות וכבודדים במקומות שונים במוצב.

כבר בשעות אחה"צ, שבת ה-6 באוקטובר 1973, ניסו לוחמי גולני, שייצאו ב-3 נגמ"שים ממוצב הר דב, לסייע לצורים במוצב החרמון, אלא שכוח החילוץ עלה על מארב סורי, נפצע ונסוג. נסיו נסף, שני, לחבור עם המוצב בוצע בליל 6-7 באוקטובר על-ידי שתי פלוגות מלחטיבת גולני ורכובות על זחל"מים. הכוח הגיע לנוה-אט"ב ונערך להמשך הפעולה. אלא שפעולתי החילוץ בוטלה על-ידי אלף פיקוד הצפון בהעדן מודיעיני עדכני על מצב חיליל מוצב החרמון ועל היקף הכוחות הסוריים. שמסביבו. בינו לבין תגבורו הסורים את כוחם בגיןת החרמון במאות צנחנים וחיליל ח"ר, שנערכו במקומות החולשים על דרכי הגישה בין הסלעים.

חילילים סורים כיתרו לחולוין את מוצב החרמון, והתבצרו בעמדות מאולתרות הפזורות בכל העמדות ונוקודות המפתח החשובות בגיןת החרמון: "גבעה 17", "גבעה 16", "רכבל עליון", "המצוק", "עיקול הטנק", "גבעה 24", "רכבל תחתון" ו"גבעה 10" (החולשת על מגידל-שקס).

הכוח שהיה עם מפקד המוצב, 17 חיילים אשר חלקם שirk ללוחמי גדור "גדעון", הצליח לחמוק בלילה (ליל 6-7 באוקטובר) מן המוצב, אך סמוך ל"רכבל עליון", כמה מאנדרים מן המוצב, עלה ונתקל במארב סורי. חמשה מאנשיו נהרגו, שניים נשבו, אך עשרה אחרים ניתקו מגע, נסוגו, ניוטנו כל אחדו לילה, והצליחו לבסוף להגיע בשלום לקווי צה"ל.

הכוח השני, שכלל כאמור 27 חיילים, ניסה פעמיים להגיח ממחבו, אך בכל פעם התגלה וספג אבדות. ארבעה מאנשיו נהרגו, והשאר נכנעו. שאר החילילים, שנותרו במוצב במקומות שונים ומוסתרים, הסיגרו את עצם בלית-בירור ונפלו בשבי, ביום שלאחריהם. סך-רכבל נהרגו 31 חיילים. 31 נפלו בשבי. בבוקר ה-8 באוקטובר ניתן אישור לתקוף את מוצב החרמון לאחר שהיו ידיעות, כי יש בו עדים חיילים נצורים.

כיבוש מוצב החרמון (בוקר 22 באוקטובר 1973)

ואז, לקרה שחר ה-22 באוקטובר 1973, גילו כנראה לוחמי חטיבת גולני, נושא תג העץ, מידה נוספת של כוח סבל, עקשנות ועיקשות, התמדעה ודבקות במטרה, ומתחם הכרת השיבות המשימה ורצון אידיר המונע עליידי גאות-יחידה מיוחדת במיניה הצלicho לשבור לבסוף את התנגדות הסורית ב"דרך אל היעד". פלוגת תגבורת מכוח החסימה, מגדוד "אריות הגולן" שנשלחה לשיער בפינוי הפצועים והרוגים של גדוד "הبوكעים הראשון", בסיווע הפגזה ארטילרית צמודה וכבדה - הצליחה יחד עם לוחמי פלוגה א' של הגודל להשתלט על אזור "גבעה 17" במרחק של 600 מ' מן המוצב עצמו.

בשעה 6.00 החלו חיילים וקצינים סורים לנוטש את עמדותיהם ולנס צפונה (חلكם נהרגו וחלקים נשבו אח"כ ע"י כוח דופלונגטי של הצנחנים, שהתקדמו מכיוון צפון אל עבר מוצב החרמון).

בשעה 9.00 כותר מוצב החרמון ע"י חיילי גולני. חבלני פלוגת ההנדסה בדקו היטב את כל הكنيוסות מחשד למיקוש, וב-10.30 טווח המוצב סופית. בשעה 11.00 הונפו סוף סוף דגל החטיבה ודגל המדינה במרומי המוצב הישראלי, ומפקד הכוח דוד כץ (פצ'לה) דיווח מבלי להקפיד על כללי הדיבור בקשר: "תחנות כל העולם הקשייבו, החרמון בידינו!".

כשמו בר היה. חגי נקרא, על כי נולד בערבו של חג החנוכה ונפל ביום הcliffeרים...

וכל חייו היו שזורים באווירת חגasco הנר אשר לאורו נולד.

מתחלת דרכו כילד היה עליו להתמודד עם המציאות אשר הייתה קשה לו במיוחד מבחינה חברתית. חי היה בחברה אשר בה היה תמיד הקטן והצעיר, וחברה זו יצרה בו את השαιוף להיות "במו הגדולים", להיות חזק, גדול ולשאוף לאותם דברים שלא תמיד ניתן היה להשיגם. אמбиיציה זו והרצון העז להתבלט דחפו אותו קדימה, להיות מקורו ובמיוחד במעשים אשר במקורו משבו תמיד את תשומת הלב.

בתקופה לימודיו עשה הכל ולעתים מעל לכוחותיו, כדי לעמוד בדרישות ואמנם עמד בהן.

תקופת הבגרות הייתה לו הקשה, כי בה ניסה את כל החוויות אשר בהן נתקל הבן במשק: עישון, סחיבת טركוטורים ושאר פיתויים - אך תמיד, בעזرتנו, שלעתים הייתה ביד קשה, היא שב לדרכו. אולם הוא ידע כי בכל דרכו הייתה כוונתו אחת והיא, להתוות לפניו את דרך הישר וכי כל הנעשה והנאמר נאמר מתוך אהבה, אהבה عمוקה, אשר תסיעו לו בכל אשר יפנה.

חגי נולד לחיות. הוא אהב את כל היפה והטוב שבבריאה וידע לנצל את כל הטוב בדרך המקורית המיוחדת רק לו. עם כל שובבותו ופראותו, המיוחדת גם היא, הייתה בו נפש אשר חיפשה וידעה למצוא את היפה ומכך אהב את הטוילים ואת הנוף בכל צורותיו. אהב לאכול, אהב אנשים חברה וכפרטים, אהב את הבית מהיחידה הקטנה - בית הוריהם, הקבוצה והארץ. עסק בציור, בפיסול - מכל חפץ שהוא בידו יצר משהו חי ונושם - בכל מקום שגר בו, מיד פרחה ערוגת פרחים. הבית מבחוץ ומבפנים קושṭ וنبנה במזו ידיו.

מעולם לא ישב בחוסר אונים. תמיד היה מלא רעינותה וכל רעון חייב-היה להיות מברצע מיד. כל דבר חייב היה להיות מברצע "אתמול" כי מי ידע, מה יביא אליו המחר... כמו הרגיש כי המחר הינו בטוח של מגע יד.

בתוכנה זו הייתה כה קרובה לסייע! היה ביניהם קשר של הבנה ושל אהבה عمוקה, כאילו לא שלושה דורות חוצצים בינם, כי אם הינט מקשה אחת. סגנון היה מלא חיים ומקורות ועם זאת נבעו ממנו שקט ויפות בעלי ייחוד שלהם.

اما תמיד פחדה ממהירות תגובתו של חגי וביעיר עצבה. אולם גם לאחר שבחר את הדרך הקשה במסלול הצעה, הסביר לה כי ישן בו שתי דמיות הנושאות את השם "חגי", אחת זו שלנו בבית והשנייה השcoleה, המתונה והමושמעת עצבה.

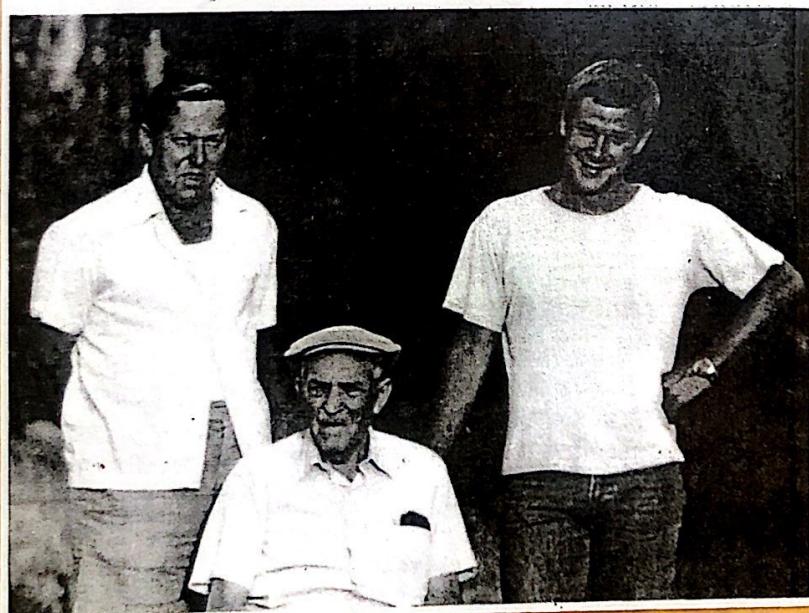
הוא הילך לעצבה בלב שלם ובאמונה שלמה כי הדרכו והמסלול בהם בחר, הם הנכונים – ובסיתותו האחרונה עם אבא הרעה נושא השבי ותשובתו לאבא הייתה: "אבא, הcadour האחרון הינו בשבילי, אני לשבי לא אלך!" זה היה, גאווה לא הייתה מרשה לו דבריו ושביו.

עברנו את כל שלבי המלחמה, מפוץ המלחמה, מן הרגע בו הרגישה אמא כי קרה לו משהו או נורא... ההודעה כי חגי נעדן... נהרג... ונפטר...

עם זאת, חגי חי אתנו ונמצא עמו בכל רגע ובכל יום. לא רצינו להיות הוריהם של גיבור אלאלש ילד, נער ובוגר עם הטוב והרע הנמצא באדם.

חגי – נשיך להיות סמל החיים כי בר רצית שנייה, הוריהם חזקים ואוהבים. אתה אתנו לנצח –

אבא, אמא, עיריה

הנער חגי

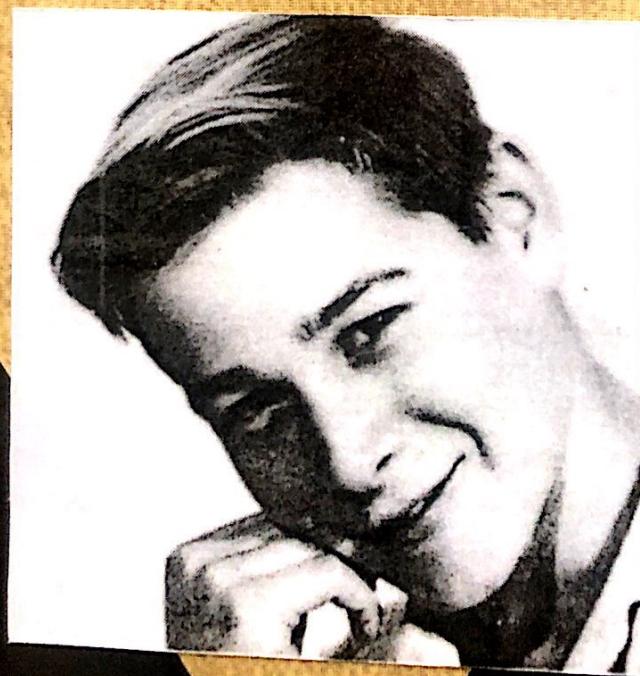
כשבאים לכתוב על חגי ומנסים להעלות את דמותו על כל הטוב והיפה שבו, נוכחים אנו לפטע שככל מילה ובכל תואר לא יספיקו ויהיו דלים מדי כדי לבטא ולהמחיש את שהוא בשביבנו.

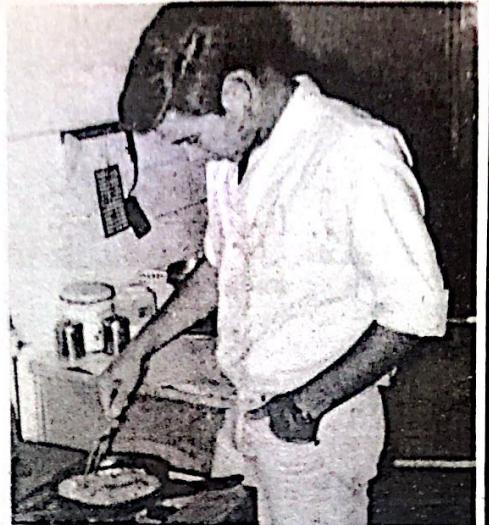
חגי אהב את החיים והחיים אהבו אותו. במשך 22 שנים חייו באילו ניסיה למצוות את כל שנותן בתקופת חיים שלמה. תמיד היה פעльтן, מלא מרץ וספונטניות. אף פעם לא יכולת לראותו יושב ושאל "מה לעשות עכשוו" או לומר: "משעמם לי". תמיד היו לו רעיונות חדשים שאוותם ביצע בלי הרבה התלבטוויות ועל פי רוב היה המזל עמו והצליח בכל. בבית הספר היה תלמיד טוב, אהב ללמידה ואהב לגנות דברים חדשים. הייתה לו נפש אמנותית, ידע לעיריך דבריהם יפיהם וחשוב יותר: ליצור דברים יפים במו ידיו.

חגי אהב חברותה. אהב להיות תמיד במרכז העניינים, אהב לפעול למען אחרים וייחד עם זאת נהנה מעצם נתינת עזרה לחבר בכל נושא שהוא. העזרה שהענק, לא הייתה על בסיס חומרני כי אם גם על בסיס של עידוד והשראות שמה בלב המקורבים אליו.

חגי היה אדם כל כרך תוסס שהקרין מסביבו כל כרך הרבה שמחות חיים ועליזות שאי אפשר בכלל לתאר את החברה שלו בלבדיו. נדמה כאילו מתחת ההכרה הרגיש חגי שהוא חייב להזדרז ולהספיק הרבה במשך זמן כל כרך קצר, והרגשה זו הייתה נבונה והוכחה אכזרית ניתנה בידינו בהילךמו מאיתנו.

אילו

חגיגי

יעינים מרצודות בשובבות, בלוריית זוהבה מתנפנת, ג'ינס וחולצה אדומה – חגי. מדים דהווים, אבק, טפייה על השכם – חגי – ושוב אין מתראים עוד, צוחקים עוד, זוללים עוד ביחד וזה חסר כל בר... .

זכורים לי ימים רחוקים,ימי הגן כשישנו עם חגי באורתו החדר. חגי, שכבר היה "בריוון קטן", שמר עליינו מפני החשיכה, מפני הפחד ובחרוף מפני הרוחות, גשםים וסופות. טוב היה להרגיש שיש לנו "מלר" קטן משלנו. כבר אז תכונות אופי כמו מהיגיות, טוב לב, ומקוריות איפינו את חגי.

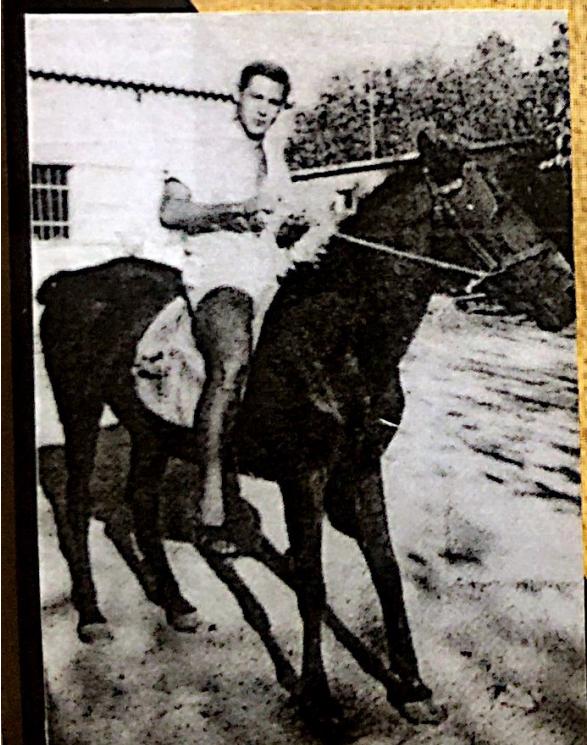
בשנים מאוחרות קצת יותר, אני זכרת שחגי הביא לבית הילדים את "צילה", כלבה עצובה ומלוככת. זכרת, איך חגי רחץ אותה וdrag לה למנות אוכל רציניות מדי יום בירמו. באותה תקופה ממש היה קשה לחדרו ליברו. אחת החויות עם חגי הייתה חווית הזיללה. הייתי יכול פשות להבית בו שעות בזמן של "סחיבות" קטנות מטבח הילדים, בשעות הקטנות של הלילה. אצל חגי האוכל היה "פולchan". הוא היה עושה הכל בהנהה הרבה. לחגי לא היה רק התיאבן לשובע, אלא גם התיאבן לחוויות ולשמחה, אם זה בערבי ריקודים, בטילים שנתיים – ובמיוחד האישי, בצעיר ובטייק.

לחגי היו ידידים שתמיד ידעו כי כಚיר את חגי, הוא נמעא לרשותם עם כל הלב ועם כל הנשמה.

ובתוך כל זה מלחה. רק שבועיים שלושה לפני כן שוחחנו על הדשא וחגי, כרגע עם טפייה על השכם: "שינלה, מה העניינים?" – ופתחים בסדר הבדיקות השגרתיות שלנו. והכל כמו תמיד.

דמותו של חגי עדין בהירה ולוהטת. המות לא טשטש אותה, על אף אכזריותו לא גרע מאומה מזכוני.

יעל

5/504

16.1.74

ח ג י . . . כשמסביב הכל פורה ומרניין את הלב בצעב יירוק,
כשניענים אחרוניים של חורף קר ואצדץ יוסיפו לפורה,
כשהשמש תזרח ותעורר את לבנו -
از,

בחיק הטבע במקום בו זורמים המים עד בלי הפסיק,
במקום בו לעולם לא יפסיקו לשמעו פעימות החיים
ונצפרים ימשיכו בזמירתן,
הרחק הרחק מאותו רעש סואן של עיר מלוככת,
מקולות מבונות וכלי צופר שונים,
הרחק מהمولת אנשיים, נכנס ראשו ייחידי
ונהיה לרגע אחר - חגי.

בי כאן, בייפויו של העמק, שאפת לך
את כל אהבתך.

אהבה אל המטרה שאינה ניצבת, והיא תמיד משתנה,
ותמיד יש אחרת.

אהבה אל כל הדברים היפים, הטוביים, והמושלמים,
שקיים. והחזקקה ביותר, האהבה אל הבית,
הקשרורה עמוק ביןות העצים והפרחים.

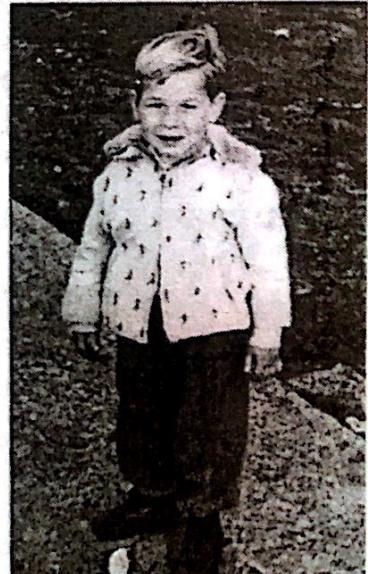
בי תמיד ובכל מקום יש מעין זכרון לאותו
מקום שגדלת ומצאת בו עולמרק.

אצלי נמצא אתה בעוז הצפור, בעשב רענן
ובטיפות הגשם היורדות להן לאיתן.

השarraת לנו עולם שלם המשתחה מידי יום ביוםו,
עולם שעדר בלי סוף נחפש את משמעותו וננסה לגלוות סודותיו.
ואם יש אומרים שאין קיים עוד -
גלה להם סודך ויכולו גם הם לМОעאו.

היה שלום, אדם יפה, היה שלום.

אסנת

כלום חכם אמר

כשהתישבתי לכתוב על חגי, נמוגן פתאם כל זכרונות
הילדות המשותפים וזכרתי רק את שיחתנו الأخيرة
בבקורי האחרון בבית.

שיחת זו, בה התגלה לי חגי כבחור בוגר, רגיש וمبין,
השairה بي את חותמה ואולי משום בכך היא מצלת על
זכרונות העבר.

זה היה זמן קצר בלבד מאז עבר מתקיד הדרכה. בבית-
הספר לקצינים, לתפקיד של מפקד מחלקה באחד הגודדים
של גולני. עקב הכרתי מקרוב את אותה יחידה שאلتاي את
חגי, למה בחר לעבור דוקא לגולני כאשר היה לו אפשרות
לבחור גם בצענים, יחידת יוקה שהכיר ושרת בה לפני-
כן. הוא השיב לי ששמע הרבה על הרכבה האנושי המיעוד
והמצוון של חטיבת גולני ועל עבודתו המעניינת של מפקד
מחלקה ביחידת צו, הצורך להפוך קבוצה של בחורים
בעל רמה שונה ורksam שונה, לגוף ארגני בעל בסיס
משותף. חגי הוסיף כי נראה לו שהוא יכול לתרום מניסיונו
הקודם בהדרכה וכי דока האתגר הקשה והמעניין של
עובדת עם בחורים שלא עברו בחירה לפני הגיעם ליחידה,
הייא המושכת אותו. הוא רצה התמודדות גם עם הצד האנושי
שבחילים והעדיף זאת על יוקה.

עבננו לשוחח על פרטיים ועל בעיות סוציאליות שהרו פוגש
במחלקו. חגי גילתה רגשות רבה לביעותיהם של החילימ
והתייחס אליהן ברצינות, ובלוי שמצ שזלזל. אני זוכרת
שאמר לי שהוא רוצה גם ליצור קשר עם משלחותיהם
ולעזר להם עד כמה שניתן, כדי לשחרר את החילימ
מהמחשבה על בעיותיהם בית, דבר המכבים ומפריע
לעבדותם בצבא.

חגי הבין מיד בעורק לשלב יחס אישי והתייחסות כנה
לבעיות האישיות והנפשיות, עם העבודה העכאית, כדי
להביא את החילימ שתחת פקודו, לאמון מלא בו ולהליכה
אחריו, ללא הסתייגות, במקרה הצורך.

שיחת זו השairה בי רושם עמוק שפותאם גילית
שאותו חגי שהכרתי כבחור גאה עם אמбиיציה לא מעטה
להצלחה, אותו בחור נחמד, עלייז שופע חיים ובבעל יכולות
מצוינת להדרכה, מסתתרת בו גם נפש עדינה ורגשות
רבה לזרות.

אין ספק שהוא שילוב באישיותו היה מביא לו הצלחה
בכל דרכיו. אך המלחמה האכזרית קטעה הכל....

רונית ב.א.

לען - חיילן/היאן

משונה הדבר ש愧 על פי שאתה חי במחיצת אדם שניים רכובות,
מגיעה יומם בו אתה חושב שבעצם לא היטבה להכירו, אדם
שנחשב אפילו כחברך.

רוצה אני לספר על הכרות עם חגי התקופה בה הכרתו
טוב יותר, התקופה בה היהי בבי"ס לקדינים בתור חnier.
חגי היה המדריך באותה פלוגה.

אחרי תקופה התקמלות שלקחה מס' שכונות, התחלתי
להתעניין בביטחון החניינו עליו ואף על פי שהכרתי את
חגי, הופתעתי. הערכה צואת ושביעות רצון צו מפי חנייכים
כלפי מדריך לא שמעתי זמן רב יותר. הדבר מודגש לגבי
משמעותו חבר, בן אותו המשק שנראה מזוית אחרת
לפתע.

הערכת החיילים אליו נכעה מהברחות בה נהג כלפיהם, בה
שפט והעריך דבריהם שונים ומגוונים.

מעולם לא נכנס לטרדות קטנות המפריעות לחיל; אולם
דרש מהחנייכיו שליטה בחומר ורמת ידע גבוהה ובזה לא
ידע פשרות.

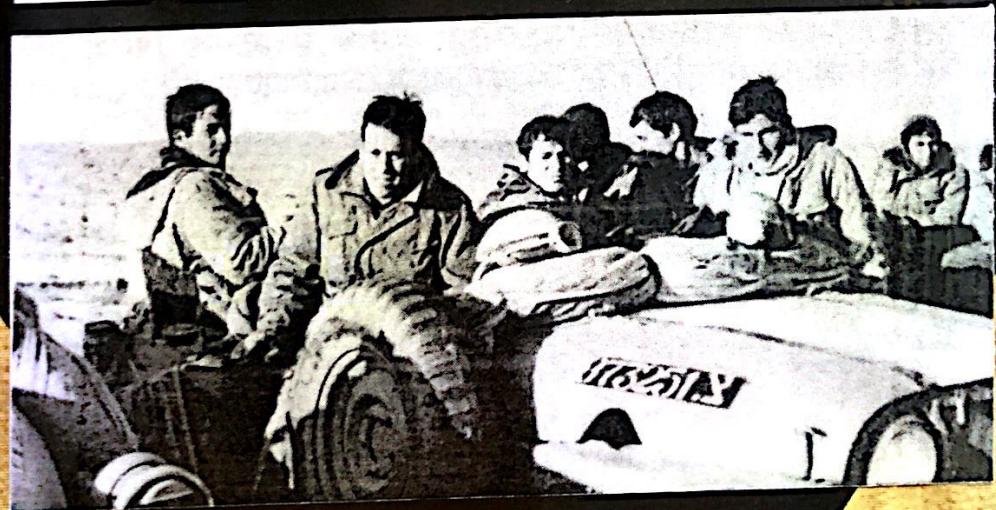
הוא העיריך ועזר לחילם שהתקשו. אולם לא העיריך חיל
שלא היה מוכן להשקייה לימודים ובאמונים.

דבר נורסף שאפין באותה התקופה (על אף האלחתו בבי"ס
לקדינים) היה רצונו להיות מפקד מחלקה בשטח. על מנת
שיכול לישם את הדרכיהם שאותם למד והדריך. מכאן החל
שואף ללבת לגולני. למרות שהיתה לו אפשרות לחזור
לענচנים, ממש בא. היה לו אתגר להכיר ולחנן את אותם
החיילים הנמעאים בחיל זה. וחלקם הווה לנכויו אתגר
מענין שיש לנסתו בהתמודדות.

חיילים שרמתם האישית אינה גבוהה (לא בתור חיילים),
חיילים שבאו ממעברים משפחתיים שונים השיכינם לשכבה
חברתית מסוימת. אלה חיילים הצריכים לטפל רב וdagga
לבעיותיהם. בתוספה תKİפות מהצד הנוגה בהם. הנוגה בהם
חייב היה להיות בעל קשר מנהיגות גבוהה. בחוויתו.
מהחייליו החדשניים ומתקידרו החוזש, הולגשה התקיפות
שבצד דאגה למצוות האישית מחוץ לתחומי העבא.

אלו שתים מהתכונות שאפינו את חגי בתור מפקד.
תקיפות וחוסר פשרה ביחס לביצוע משימות ודאגה רבה
לפרט. בנוסף לזה היה חגי גם חגי של הבית, חגי של
שבחות, חגי האוהב את החיים, את העזוק, שיחת רעים
על כס Kapah, מסירות אין קץ למשפחה, חגי המהווה לא
פעם "מרכז" בשיחות אחרי העזרה. חגי נהג להביע
דעה מגובשת ויעירה ויודע את דרכו בעתיד. חגי אהב
אמנות, את המפשט שבאמנות עלומת המוחשי שכחיהם.
בזה היה, لكن אזכור במילוי את העלייז והתקיף שבו.

ירואב

אקדמיית הרוח

15.3.71

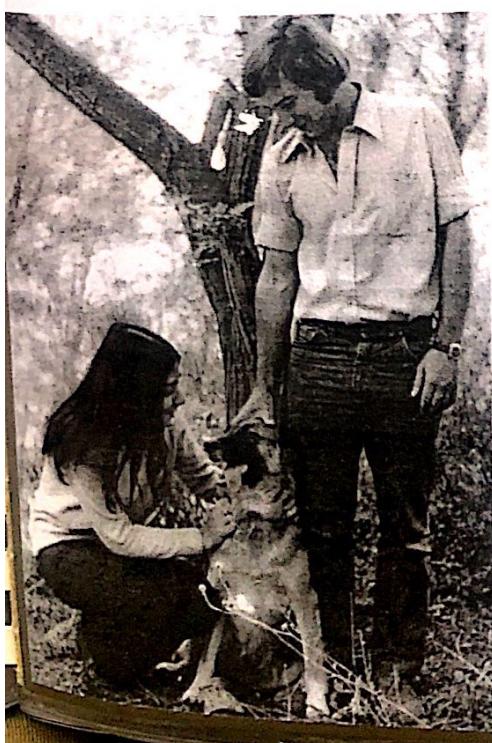
... כללית אצל הכל בסדר מלבד הבהיר אשר עוזה לו צרות והופכת לי כל מאמץ לחצי גיהנום, אך החלטי בינותיים לשток ולראות מה יתרחש מהענין, על כל פנים החלטי ביןתיים לא לפנות לרופא משתפי סיירות: ראשית אני מפחד שהוא יגלה שהוא ומארח ובינותיים אני מסוגל לסבול זאת, שניית אין אני רוצה בשום אופן להפסיק שום מסע או דבר דרומה. אודדה על האמת, התנאים והדרישות הם קשים ולעתים נראים בלתי אפשריים ואמ היתי היום חזר מספר חודשים אחורינית, הרי בודאי לא היתי מאמין כי אני אצליח לבצע זאת. מה עוד, שהקושי יילך ויגדל, אך להתאונן או לקטר אסור לי להיות ואני בחرتבי בזאת בלב שלם בזמן (אולי היום הייתה בוחר במשהו אחר) אך אני מוקה כי הכל יהיה בסדר. אנב, לפני שיצאתי ביום ראשון, אמא חפסה אותי וכמו תמיד לפני שאני חוזר היא מתמלאת בדמעות, אך הנחמה הוא שתחמי היא מצילה לשומר על חוש החומר והוא אמרה לי "אם אתה רוצה, אני יכולת לצרף איזה מכתב למפקד למען שלא יקשה عليك, ואם זה לא יעוזר, אז תגיד לו שאני אבואה אליו".נו, את מהארת לך, קוקי שלי, איזהrecht היה - נverbor לאותה דבר מנוקדת ראות שלי - מוזר לי לפתח עד כמה עם גיווי חלה כמין קרבנה נפשית, אותה אין אנ-מסוגל להסביר בין ובין אמא שלי, אמנס גם לאבא אך בעיקר אל אמא, ובין תשימי לב, אני מזכיר עניינים בנייני ובינה כמעט בכל מכתב (אם אכן לפטיכיאטר, הוא יציג אותי כאב טיפוס לאדם בעל מערכת יחסים אדרפאלים) (בצחוק).

... שמחתי לראות ארח ביום השבעה, כפי שאמרתי לך, בצדקה לא רגילה היה וכל היום קינן כי פחד כי לא הבוא, אך באח ועשית לי בכך מעין העלילה נפש קטנה בישראל. ועוד שהחתי ואשמה תמיד לדאות אותך בכל פעם שאבאו הביתה היה וายלו הן השעות היפות שלך, איילו הן שעומ ורדות שהאדם יכול להיות ולעשות את שהוא רוצה באמת ולהיות עם מי שאני רוצה להיות, איילו הן שעות של שאיפת כוח חדש לקראת הוועצת כוח מתודש.

... שממי לב לאחרונה כי נעשית כתוצאה, מהמקום בו אני נמצא, מעט קר לסובב אוטי מלבדך ואולי הסיבה היא שאני במעט שלב מעבר נפשי שחלק הגון מנו עברתי וכל זמן זהה נמשך, לצערי, היה שתקן אך אני מרגיש שאני עובר את אותו שלב מעבר נפשי, מהרגשה של חופש להרגשה של מספר בין מספרים.

זהו להיום, קוקי שלי - כתבי לי.

המון נשיקות - כמה דונם של נשיקות
חגי

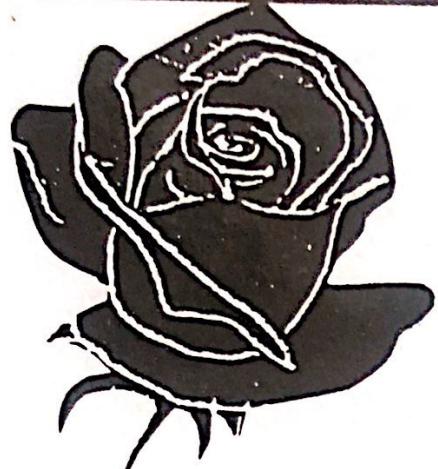
23.10.1972

השעה היא 20.11.30 בלילה והחלטתי שמכתב אחד חייב להגיע אלין בשעה שאת מסכנה שלי, נשארת בכיסיס ואני עושה לי תיימם בבית.

היום, כפי שספרתי לך בטלפון, הייתי עם עירית ורפי בחיפה לשם מערך מסע קניות שלגבי היה סבל אחד גדול. הניל (עירית) משומם מה אינה רעה ואני עצמה לעולם, ולאחר שעתיים של התרכזות שהחזקתי בהם מעמד לא בדור ואפילה קטן ביותר באחת מהפלפליות בחיפה, נשברתי כליל והחלטתי לפחות אותה לבקר ולו גם חטוף באחת מהן, אך לשוא. היה בשלה, אפשר לחשב שפלפליה או קיוסק הם חלון ראווה שעוברים לידיו, מתחכמים וממשיכים לרווץ. עברנו ע"י "טרראוטס", ניסיתי לספר לה שאני מادر אהבה מלך שיק נשפעם ביקרתי שם איתך, אך היא בשלה ונמצאת כבר בחנות הבאה והבטן רוקדת לי את "מחול החרבות" בפנים.נו, השבתי אולי היא שתאתה מלך שיק, עברנו ליד קיוסק עם 4 מיני מיצים, ניסיתי לספר לה שאני משוגע אחרי מיץ מישמס, ארוחנו אני שונא, העיקר לשתו כבר משהו. אך זו "בטון יצוק" נמצאת כבר עשרה מטר לה離ה, כאשר רפי משתרך אחריו עם לשון מתנדנדת בחוץ. לבסוף הגיעו לאיזור הפלפלים בהחולץ. אפשר לחשב שמייצרים שם צערת לפיה המהירות בה היא חלה על פניהם. ניסיתי לקוות שהיתה רמזור אדום מול הפלפליות - קדחת - רמזור ירוק, ואנחנו מזמן להלאה כאשר מוקד מזון כה מלכוב זה מאחורינו. ובכך ארבע שעות אנחנו רצים ואנשים אחרים שותים ואוכלים. לבסוף ארגנתי את רפי למסע קיטורים וזוו הסכימה לעצור ליד הפלפליה הגדולה ביותר בחיפה (ליד מסעדת ארמן) ולקנות לבן אחד חייני מהה (הארנק שלי ברוב טפשותי אוכסן אצלם עמוק בתיק) אבל אני מרובה פחד שזו ההזמנות האחרונה להפעיל קצת את מערכת הקיבה, הסכמתי לקנות חייני מזון מיץ ובזה, קוקوش שלי, נאלצתי להסתפק לאחר ארבע שעות ריצה מטורפת מחנות אחת לשניה. לבסוף בקרית-אתא ניסיתי באדיות, תוך השפה עצמית והעמדת פני מסכו מקצוע, לשכנע אותה לעוד איזה חייני מזון - לשוא - "בבית יש אוכל" באה חשובה קוצרת. לבסוף, התחיליה זו להתאונן שכנראה יש לי התchingות עם כל בעלי המאכלים בחיפה. היה וליד כל אחר עצרתי אותה. לא עדיף לי כאשר טענחי כי מסע בסדר גודל כזה הכרחי לבטני ב-2 פלפלים, 4 כוסות מיץ ו-2 גלידות - וזה במידה ואני שבע...

הנירוש, אני מסיים פה, המון המון נשיקות והמון דברים יפים שהם של שניינו ורק של שניינו.

(בגעוועי תופת (בואי מהר הביתה)

חגיג פונק זייל

קינכית אכלהים
המ סינס פילס, וו
ולג'ל
פְּנַסְתִּינָה
המ רכקיאד פֵּי מַנְיָץ
אֲזִיגִיאָד
וְרֹבִיאָד
וְרֹבִיאָד...

